

volt is, fogadta őket. Mindig másokra volt gondja, sose magával törődött. Ahogy a kistestvérekkel beszélt, ahogy rájuk nézett, az fölért mindennel. Megérezte a halála közeledtét, s ekkor, különös módon, visszatért a humora. Jött egy Végh nevű ember hozzá (Dr. Végh László orvos). Így fogadta: „Most már itt a vég!” Élete utolsó napján kérte, hogy már senkit se engedjek be hozzá. Elköszöntünk egymástól. A szobájában, az ágya mellett volt egy barokk Mária-kép, a szoba másik felén, szemben vele egy félkarú feszület, amelyet egy padláson talált valaha. Mindig ezt nézte, a halála előtti percekben is. Éppen az alkonyi nap világította be a Szűzanya képét. A Szent Szület nézte, nagy-nagy szeretettel és áhítattal, és beszélt hozzá, mintha én ott se lennék. Persze nem hallhatóan, de a szeme meg az egész lénye szólt hozzá. S egyszerűen feloldozta saját magát: „Áldjon meg engem a mindenható Isten...” — és akkor elmondta az áldozás előtti imát. Arra gondoltam, hogy bizonyára áldozni akar. Ott volt az Oltáriszentség, kivettem, s mondtam: „Krisztus Teste”. Erre: „Hála Istennek! Add ide hamar!” Annyira jelen volt akkor Isten, hogy tapintható volt. Akinek az élete Istenben zajlik, annak Istenben csendesedik le.

FERENCES SZEGÉNYGONDOZÓ NŐVÉREK

Mivel kongregációnk Magyarországon jött létre 1927-ben, külföldön nem voltak házaink. A feloszlás utáni évtizedek ezért nagyon súlyosan érintették közösségünket. Nővéreink egy része kiment Ausztriába, oda került át az anyaházunk is. 1988-ban azonban egy adományként reánk hagyott családi házat Esztergomban kis kolostorra alakítottunk át, s 1990 januárjában itt kezdtük meg közösségi életünket, sajátos hivatásunk, karizmánk szerint. Megismerkedtünk a város szegényeivel, rendszeresen látogattuk és segítettük őket. Legtöbbjüknek lelki vigaszt nyújtottunk: erre legalább annyira rászorultak, mint a fizikai segísége. Esztergomi házunk lett az anyaházunk; itt tartottuk káptalanunkat 1993-ban, s itt nyitottuk meg a noviciátust a hozzánk jelentkező fiataloknak. Rendi életünk lassan bontakozott ki újra. 1992-ben állami pályázattal Nagyve-

nyimben szeretetotthont nyitottunk, Szécsényben 1993-tól pedig idősek otthonát: itt dolgoznak fiataljaink egy tapasztalt idős nővér irányításával.

Nővéreink nagy része idős korú; érthető, hogy többségük négy évtized után már nem vállalkozott újra a közösségi életre, hanem régi környezetében maradt: ott segítik az időseket s a rászorulókat, ameddig egészségük engedi.

Sajnos egyelőre nincs elég utánpótlásunk. Sok fiatalnak tetszik a ferences szellem, a szegények segítése, de amikor ezt életre kell váltaniuk, akkor meghátrálnak. Ebben bizonyára mi, idősek is hibásak vagyunk, mert nem tudjuk úgy eléjük élni az Istennek szentelt, elkötelezett életet, hogy az vonzó és békét, derűt, Istent sugárzó legyen. Minden erőnkkel azon vagyunk azonban, hogy a szegényekben magát Krisztust szolgáljuk, aki azonosította magát velük.